

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 538

гр. София, 20.02.2023 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Даниела Борисова

Членове: Милен Михайлов
Яна Ем. Владимирова

като разгледа докладваното от Даниела Борисова Въззивно частно наказателно дело № 20231100600880 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXII НПК.

Образувано е по частна жалба на подсъдимия И. Ц. и допълнение към същата от подсъдимия Ц., чрез адвокат Ж., редовно упълномощен защитник, срещу протоколно определение от 14.12.2022 г., постановено по нохд № 8324/2022 г. по описа на СРС, НО, 110 състав, с което първият съд е оставил без уважение искане на подсъдимия Ц. и неговия защитник за прекратяване на съдебното производство по делото и връщането му на Софийска районна прокуратура за отстраняване на допуснати в хода на досъдебното производство съществени, но отстраними процесуални нарушения ограничаващи правото на защита на подсъдимия.

С депозираната частна жалба, подсъдимият И. Ц. изразява несъгласие с определението на съда, като счита същото за неправилно и моли да бъде отменено, а делото прекратено и върнато на СРП, поради допуснати нарушения на процесуалните правила. Твърди, че са налице основания за прекратяване и спиране на наказателното производство, т.к. в случая следва да се приложат разпоредбите на чл. 250 и чл. 251 НПК; че неправилно, от страна на първия съд, е извършена преценката за процесуалния ред, по който следва да се проведе съдебното производство по делото; че разпоредителното заседание не е протекло в законовата форма и ред; че неправилно е приложен материалния закон, касателно съставомерността на повдигнатото обвинение за престъпление по чл. 296, ал. 1 НК; че обвинителния акт е непълен, неясен, немотивиран, непоследователен и неоснователен; че фактите, които прокурора иска да променя в обвинителния акт – „намерили го пистолета“ с „не са намерили пистолета“ са съществени грешки в обвинението и в убеждението на прокурора за това, какво точно твърди, поради което счита, че следва да бъде точно конкретизирано това обстоятелство от прокурора; че не са изяснени обстоятелствата на обвинението, а именно от кои

доказателства са доказани вреди, защото не са описани никакви травми при медицинския преглед; че са му нарушени правата в хода на досъдебното производство.

В депозираното допълнение от подсъдимия Ц., чрез адвокат Ж. се иска от въззивният съд да отмени разпоредителното заседание проведено от първия съд и да прекрати производството по делото, поради нарушения на процесуалния и материалния закон. Твърди се, че от страна на прокуратурата е възприета неправилна правна квалификация; че от страна на прокуратурата е изготвен обвинителен акт със съществени груби пороци; че прокуратурата няма нито процесуално, нито материално правно основание да изготвя обвинителен акт срещу подсъдимия, а съда да образува наказателно дело от общ характер, което в порочния процес на проведеното от първия съд разпоредително заседание е заменен процесуалния ред с друг, а именно този по чл. 78а НК и делото е продължило да се гледа като наказателно административен характер дело, без да се изпрати на председателя на съда за образуването му като такова; че съдията при първия съд незаконно е нарушил принципа на случайно разпределение на делата, като е продължил да разглежда спора, насрочвайки делото в открито съдебно заседание, вместо да прекрати делото, при което е нарушил и правото на подсъдимия на справедлив и безпристрастен съд. Счита, че делото следва да се образува и разгледа по тѣжба на пострадал, поради което моли делото да се прекрати. Моли се още за отмяна на разпоредителното заседание, поради допуснати груби нарушения на материалния и процесуалния закон, предвид неправилно образувано и проведено недопустимо досъдебното производство, без за това да има данни и доказателства за извършено престъпление от общ характер от подсъдимия. Твърди, че досъдебното производство е образувано въз основа на поправени медицински документи за телесна повреда, а такава дори няма, т.к. не се претендира такава с частна тѣжба. Моли да се прекрати досъдебното и съдебно производство.

Въззивният съд, след като съобрази изложеното в частната жалба на подсъдимия Ц. и допълнението към нея на адвокат Ж., атакуваният съдебен акт, постановен от първия съд и материалите по делото, намери за установено от фактическа страна, следното:

С внесен в Софийски районен съд обвинителен акт е повдигнато на подсъдимия И. С. Ц. обвинение с твърдения за извършено от него престъпление по чл. 296, ал. 1 НК за това, че на 22.08.2020 г., в жилище в гр. София, ж.к. „**** не е изпълнил заповед за защита от домашно насилие, издадена с решение № III-80-391/09.01.2015 г. по гр.д. № 6452/2014 г. по описа на СРС, III ГО, 80 състав, потвърдено с решение № 5553/24.07.2015 г., постановено по въззивно гр.д. № 4563/2015 г. по описа на СГС, ГО, I въззивен състав, с което е задължен да се въздържа от домашно насилие по отношение на В.Л.Д., ЕГН ***** и М. И.в Ц., ЕГН ***** , като нанесъл на същия удари, причинили навяхване на шията, довели до временно разстройство на здравето неопасно за живота, повърхностно охлузване на задната страна на шията и болезнен оток в тилната област на главата,

причинили на пострадалия болка и страдание.

Въззивният съд след като се запозна със съдържанието на атакувания пред него съдебен акт констатира, че при обсъждане на въпроса по чл. 248, ал. 1, т. 3 НПК първоинстанционният съд е счел, че в хода на досъдебното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила, довели до ограничаване на процесуалните права на подсъдимия И. С. Ц., поради което е насрочил делото за разглеждане в открито съдебно заседание с призоваване на свидетелите, посочени в приложението към вношения в съда обвинителен акт. На следващо място от страна на първи съд са оставени без уважение исканията на адвокат Ж. и подсъдимия Ц. за прекратяване на наказателното производство по делото с мотив, че по делото липсват данни за образувано незавършило наказателно производство срещу подсъдимия, както и че липсват данни за влязла в сила присъда или постановление, с което е прекратено наказателно производство срещу подсъдимия за същото престъпление. Контролираният съд е посочил, че приложените по делото медицински документи следва да бъдат обсъдени по същество на делото и не са основание за прекратяване на наказателното производство. Приел е също за неоснователни възраженията на защитата за нарушено право на защита на подсъдимия Ц. в хода на досъдебното производство, т.к. в съдебната фаза на процеса подсъдимия Ц. участва с упълномощен защитник. Не са уважени направените доказателствени искания от защитата и подсъдимия Ц. за назначаване на нова КСППЕ по отношение на подсъдимия Ц. и М. И.в Ц., както и на психолога, изготвил СПЕ по друго досъдебно производство на М. И.в Ц. с мотиви, че съдебната фаза на процеса е централната фаза на наказателния процес, в която се проверяват събраните в хода на досъдебното производство доказателства и се събират нови. Първият съд е намерил, че са налице основания за разглеждане на делото по реда на особените правила предвидени по НПК, а именно по реда на глава 28 НПК, защото са налице всички предпоставки за това с оглед разпоредбата на чл. 78а НК, за което е насрочил делото за разглеждане в открито съдебно заседание по реда на глава 28 НПК. Първият съд е оставил без уважение молбите на В.Л.Д. и М. И.в Ц. за конституирането им в качеството на частни обвинители по делото. На основание чл. 248а, ал. 1 НПК, районният съд е указал на прокурора, че следва в 7-дневен срок, с допълнителна молба по делото, да отстрани констатираната явна фактическа грешка в обвинителния акт, като уточни, в какво точно се състои извършеното действие в посоченото изречение: „След като го намерили“ или „След като не го намерили“, както и го е уведомил за неблагоприятните от неизпълнение на указанията последици.

Въззивният съд, в хода на извършената от него проверка намира от правна страна следното:

Частната жалба на подсъдимия и допълнението към нея са процесуално допустими, депозирани са от активно легитимирани за това страни и в рамките на предвидения законов 7-дневен срок.

Разгледани по същество същите са неоснователни.

Въззивният съд, запознавайки се с атакуваното протоколно определение, а също така и съобразявайки наведените доводи в частната жалба на подсъдимия Ц. и допълнението към нея намира същите за неоснователни и като такива следва да бъдат оставени без уважение, а атакуваното определение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено изцяло. За да отговори на всички искания на жалбоподателя Ц., въззивният съд намира, че следва да излезе извън предмета на своето произнасяне, който е очертан с разпоредбата на чл. 249, ал. 3 НПК.

Въззивният съд след като извърши необходимата цялостна проверка на атакувания пред него съдебен акт констатира, че първият съд е изпълнил своите задължения в пълнота, произнасяйки се по всички въпроси, очертани в процесуално правната норма на чл. 248, ал. 1 НПК, при което не се констатира допуснати процесуални нарушения в процесуална дейност на контролирания съд, осъществена в хода на разпоредителното заседание по делото. Това е така, защото в хода на проведеното разпоредително заседание по делото на 14.12.2022 г. след като по делото са изслушани становищата на страните по въпросите очертани в процесуално правната норма на чл. 248, ал. 1 НПК, първият съд мотивирано и обосновано е отговорил на всички доводи и искания направени от тях позовавайки се на относимите затова норми в НПК. На следващо място, първият съд при произнасянето си по въпросите очертани в чл. 248, ал. 1, т. 3 НПК се е съобразил и със задължителното за всички съдилища Тълкувателно решение № 2/2002 г. на ОСНК на ВКС, където в т.4.2. е разрешен въпроса за минималния обем от задължителна информация, която следва да съдържа обвинителният акт, за да е редовен внесения обвинителен акт от съдържателна страна. В конкретния случай, въззивният съд, подобно и на първият съд намира, че не може да бъде упрекнат прокурора внесъл обвинителния акт, т.к. в изготвения от него такъв или в неговата обстоятелствена част са посочени, датата, времето, мястото, както и конкретни инкриминирани действия на подсъдимия, за които се твърди от държавното обвинение, че са извършени от него и в резултат на които е настъпил вредоносния резултат, произтичащ от засягане на защитаваните обществени отношения. Ето защо въззивният съд споделя извода на първия съд, че обсъжданият обвинителен акт, иницирал образуването нахд № 8324/2022 г., по описа на СРС, НО 110 състав, е редовен от външна страна, същият е ясен, поради което е и годен да постави фактическите и правни рамки на обвинението, с което на свой ред да очертае предмета на доказване по делото, в каквато насока е произнасянето на първия съд, материализирано в атакуваното пред въззивния съд определение. В конкретния случай предмет на доказване са онези факти и обстоятелствата описани в обстоятелствената част на обвинителния акт, които се свързват с твърденията на държавното обвинение, че подсъдимият не е изпълнил свои предписани му с влязъл в сила съдебен акт задължения, като е нарушил издадена по отношение на него Заповед за защита от домашно насилие по реда на чл. 5, ал. 1, т. 1 от Закона за защита от домашното насилие, с която по силата на съдебното решение е задължен да се въздържа от домашно насилие по отношение на свидетелите по делото В.Л.Д. и М. И.в Ц., извършвайки

действия засягащи телесния интегритет на М. Ц.. В разпоредителното заседание, както първия съд е посочил правилно, въпросите свързани с това, дали подсъдимият Ц. е нарушил посочената в обвинителния акт Заповед за защита от домашно насилие и дали същия е извършил посочените от прокурора действия във връзка с твърденията за нарушената мярка за защита от домашно насилие, а също и с какви точни извършени действия и по какъв механизъм е нарушена тази мярка, са въпроси, които следва да намерят своето разрешение при разглеждане на делото по същество. Тук е мястото да се посочи още, че исканията на защитата и подсъдимия Ц. за събиране на доказателства за психологичното и психично състояние на свидетеля М. Ц. и на подсъдимия Ц. успешно могат да бъдат заявени, при желание от тях, в хода на съдебното следствие по делото след изслушване на изготвените в хода на досъдебното производство експертни заключения по реда на чл. 282 НПК.

Въззивният съд констатира, че в обстоятелствената част на обвинителния акт са описани не само всички съставомерни от обективна страна признаци на престъплението по чл. 296, ал. 1 НК, за което е повдигнато обвинение на подсъдимия Ц., но също така не са допуснати никакви съществени неточности от страна на прокурора, които да водят до извод за неяснота във волята на държавния обвинител, както и чрез които да се ограничава правото на защита на подсъдимия и по този начин да се нарушават неговите процесуални права, а именно да разбере в какво е обвинен и въз основа на какви доказателства. Ето защо и въззивният съд намира за неоснователни доводите и възраженията на защитата и на подсъдимия Ц., че обвинителният акт е неясен в частта, в която и самия прокурор е посочил, че е допуснал техническа грешка и моли да му се даде възможност да я отстрани, като текста – „След като го намерили....“ се чете „След като не го намерили....“. Така допуснатата неточност в случая правилно е приета от първия съд като очевидна фактическа грешка по смисъла на чл. 248а, ал. 1 НПК, защото смисловото съдържание на текста не води до извод, че в случая е допусната съществена грешка в обвинението, а от там и в убеждението на прокурора за това, какви точно обстоятелства излага от фактическа страна. От друга страна е необходимо да се посочи, че посочения текст не е част от обективните съставомерни признаци включващи се в състава на престъплението, за което е повдигнато обвинение на подсъдимия Ц., поради което отстраняването на така констатираната очевидна фактическа грешка от прокурора по предвидения в разпоредбата на чл. 248а, ал. 1 НПК процесуален ред, не би довело до нарушаване на правата на подсъдимия и ограничаване на неговото право на защита, както и да разбере какво точно словесно и цифрово обвинение му е повдигнато.

На следващо място, въззивният съд намира за правилни и законосъобразни изводите на първия съд, изведени в хода на произнасянето му в разпоредителното заседание по делото и в частта, в която този съд е констатирал, че в хода на досъдебното производство не е нарушено правото на защита на подсъдимия Ц.. Това е така, защото от приложените по досъдебното производство писмени материали е видно, че подсъдимия Ц. е

привлечен в качеството на обвиняем на 19.05.2022 г. с твърдения за извършено от него престъпление по чл. 296, ал. 1 НК, разпитът на същия е проведен на 19.05.2022 г. и материалите по разследването са му били предявени на 20.05.2022 г., всички посочени процесуално следствени действия са извършени в негово лично присъствие и подсъдимия Ц. е заявил, че не желае да се ползва от адвокатска защита. Това негово изявление е било вписано в съставените писмени документи, посочени по-горе и волята му е надлежно удостоверена чрез положените в тях подписи от присъстващите лица – подсъдимия Ц. и следовател в СО-СГП. В случая не може да бъде упрекнат разследващия орган в незаконосъобразно извършени процесуално следствени действия в хода на досъдебното производство с участието на подсъдимия затова, защото за престъплението по чл. 296, ал. 1 НК, законодателят е предвидил наказание „лишаване от свобода“ в размер до три години или глоба до пет хиляди лева, поради което и с оглед разпоредбата на чл. 93, т. 7 НК това престъпление не се определя като тежко умишлено. Това именно на свой ред води и до извод, че не са налице основанията и предпоставките на процесуалната норма на чл. 94, ал. 1 НПК, касаеща хипотезите на задължително участие на защитник в наказателното производство, от какъвто и подсъдимия Ц. е заявил, че не желае да се ползва в хода на досъдебното производство. В подкрепа на казаното е и това, че на 19.05.2022 г. при предявяване на постановлението за привличане в качеството на обвиняем на Ц., на същият са били разяснени правата които има по чл. 55, ал. 1 НПК, между които е и правото му да има защитник, който да участва при провеждане на процесуално следствените действия по делото, но същият не се е възползвал от това си право заявявайки изрично, че не желае да се ползва от адвокатска защита. При това положение въззивния съд намира, че за съдебния състав, провел разпоредителното заседание по настоящото дело, не са били налице основанията и предпоставките по чл. 248, ал. 1, т. 3 НПК да приеме, че в хода на досъдебното производство са ограничени правата на подсъдимия, като е нарушено правото му да има защитник в хода на досъдебното производство и по този начин да прекрати съдебното производство по делото.

Въззивният съд намира, че определението на първия съд, постановено в разпоредителното заседание по настоящото дело е правилно и законосъобразно, т.к. в съответствие със задължението което има този съд след изслушване на прокурора и лицата по чл. 247в, ал. 1 и ал. 2 НПК е обявил публично и в съответствие с разпоредбите на чл. 248, ал. 6, вр. с чл. 252, ал. 1 НПК процесуалния ред, по който ще се разгледа делото. Това е така, защото макар делото да е внесено в съда с обвинителен акт от държавното обвинение, то няма пречка по искане на страните, каквато страна е и участващия в разпоредителното заседание прокурор, да направят искане за разглеждане на делото по особените правила на НПК при обсъждане на въпроса по чл. 248, ал. 1, т. 4 НПК, като изразят становище затова, а именно дали са налице основания за разглеждане на делото по някоя от диференцираните процедури или както е в случая, по установена в Глава двадесет и осма от НПК. В конкретния случай, прокурорът е заявил такова

искане, мотивирайки се с наличието на предпоставките за това, които императивно са установени в материално правната норма на чл. 78а НК. Искането на прокурора законосъобразно в случая е било възприето от първия съд, поради което с нарочен диспозитив, първият съд е постановил, че делото ще се разгледа по реда на глава 28 НПК. Това определение на първия съд не е основание за прекратяване на съдебното производство по делото и изпращането му за ново разпределение на разпределящия съдия в Наказателно отделение на СРС. Същото не е основание и за прекратяване на наказателното дело, поради допуснато нарушаване на правата на подсъдимия, както твърдят жалбоподателите, а именно правото на подсъдимия да има и да се ползва при разглеждане на делото, по което е страна от независим и безпристрастен съд, а също и не е основание за отвеждане на председателя на съдебния състав. Дори в случая да не е направено изрично искане за разглеждане на делото по реда на Глава 28 НПК, от страните по делото, решаващият съд е длъжен да го разгледа по посочения процесуален ред, когато установи, че са налице условията на чл. 78а НК. На жалбоподателите е необходимо да се посочи, че спазването на закона не е основание за отвод на решаващия орган, какъвто в конкретния случай е председателят на първоинстанционния съдебен състав.

Въззивният съд намира, че и останалите наведени от жалбоподатели доводи, с искане от тяхна страна, за прекратяване на съдебното и наказателното производство по делото са неоснователни и като такива следва да бъдат оставени без уважение. Това е така, защото по делото са приложени данни за образуваните и висящи наказателни производства по отношение на подсъдимия Ц., като от справката на прокуратурата е видно, че е налично едно образувано такова производство срещу подсъдимия Ц. или настоящото за престъпление по чл. 296, ал. 1 НПК. Към настоящият момент единственото надлежно обвинение, за което подсъдимия Ц. е привлечен към наказателна отговорност е това за престъпление по чл. 296, ал. 1 НК. Що се отнася до правната квалификация дадена от прокурора в обвинителния акт, то тя е предмет на бъдеща преценка от решаващия съд при неговото произнасяне с крайния съдебен акт по същество на правния спор, но към настоящия момент не са налице основания, въз основа на които да се изведе извод за липса на фактическо и правно единство между словесното и цифрово посочване на възприетата от прокурора правна квалификация на деянието, за което е повдигнато обвинение на подсъдимия Ц.. В случая прокурора е изготвил обвинителен акт, който отговаря по своето съдържание на изискванията заложили в разпоредбата на чл. 246, ал. 2 НПК и е съобразен с Тълкувателно решение № 2/2002 г. на ОСНК на ВКС. Не са налице и основанията по НПК за разглеждане на делото по тъжба на пострадалия, за да бъде прекратено делото, както се моли от жалбоподателите, какъвто ред не е предвиден за престъпленията по Глава осма НК, между които е и това по чл. 296, ал. 1 НК. Вярно е, че сред материалите събрани в хода на досъдебното производство е налично постановление от 04.10.2021 г. за привличане в качеството на обвиняем на Ц. за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 4, вр. с чл. 130, ал. 1 НК, но това постановление е отменено с постановление от 17.12.2021 г. на

прокурор при СГП, поради което и е това обвинение е отпаднало за подсъдимия Ц..

Настоящият съд не констатира допуснати нарушения и по отношение на органа, провел разследването в хода на досъдебното производство, т.к. по делото е приложено постановление от 19.10.2020 г. на административния ръководител на СГП, с което разследването е възложено на следовател при СО-СГП, който е извършил всички процесуално следствени действия - съставил е постановлението за привличане в качеството на обвиняем на Ц. за извършено от него престъпление по чл. 296, ал. 1 НК, провел е неговия разпит в качеството на свидетел и е изпратил материалите на прокурора с мнение за предаване на съд на подсъдимия И. Ц..

В заключение се налага извода, че атакуваното пред въззивния съд определение, постановено от първоинстанционния съд в разпоредителното заседание по настоящото дело, следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, т.к. в случая дори и при извършената от въззивния съд служебна проверка на внесения в съда обвинителен акт срещу подсъдимия Ц. не се констатира допуснати в хода на досъдебното производство съществени, но отстраними нарушения на процесуалните правила, които да са довели до ограничаване на процесуалните права на подсъдимия, не се констатира и незаконосъобразно проведено от първия съд разпоредително заседание, поради което и жалбите на подсъдимия следва да бъдат оставени без уважение, като неоснователни.

Предвид горното и на основание чл. 249, ал. 3, вр. с чл. 248, ал. 1, т. 3 НПК въззивния съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение от 14.12.2022 г., постановено по нохд № 8324/2022 г. по описа на СРС, НО, 110 състав.

Връща делото на СРС, НО, 110 състав за продължаване на съдебното производство по делото.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____